

kommer det mig egentlig, at det, at det Til- læg ikke skal regnes med, altsaa ikke regnes Manden til Stabe ved hans frivillige Ud- træden, er en saa simpel og naturlig Ting, at man snarere kan undre sig over, at det ikke fra først af har været optaget i § 10 af Loven af 1870. Thi hvorledes er i Virkelig- heden Forholdet? Naar en Mand, der kun er bleven optaget i Anstalten imod en For- højelse af Præmien, fordi han ikke har kunnet producere Helbredsattest, eller fordi det ved Undersøgelsen antages, at han ikke har nogen Sandsynlighed for normal Levetid, udtræder, er Forholdet jo det, at enten er han allerede ude over denne Sygdomsperiode, saaledes at han uden videre vil kunne faa sin Ekstra- præmie sløffet — og i saa Tilfælde kommer han ved Udtrædelsen kun til at bøde det sædvanlige — eller ogsaa er hans Helbred ikke forbedret til den Tid, da han vil ud- træde. Nu kommer man efter de nugældende Bestemmelser til det høist mærkværdige, at den Mand, hvis Helbred er forbedret saa- ledes, at han kan blive fri for sit ekstra- ordinære Tilfud, udtræder paa billigere Vilkaar end den, hvis Helbred endnu er slet; af denne sidste kræver Anstalten et højere Vi- drag ved hans Udtrædelse. Det forekommer mig ikke, der er nogen Mening deri. An- stalten maatte jo snarere betale noget til for at blive af med det flette Liv, i Stedet for at den lader Manden betale noget ekstra, for at Anstalten kan slippe for det flette Liv. Nu forstaar jeg i Virkeligheden ikke, hvorledes det ærede Udvalg og den ærede Ordfører have kunnet trække nogen Parallel mellem det Forslag, der gaar ud paa, at Helbredstillæget ikke skal regnes med, og Udvalgets Forslag, som gaar ud paa, at Driftstillæget til de fremtidige Præmier ikke skulle regnes med i Opgørelsen. Det fore- kommer mig ikke, der er Spor af Lighed mellem de to Ting. — Men hvad Realiteten angaar, at fremtidige Driftstillæg skulde, om jeg maa bruge det Udtryk, estergives i Kontrakten, naar en Mand frivillig udtræder, saa skal jeg gøre opmærksom paa for det første, at dette jo paa ingen Maade kommer til at ramme ligeligt. Alle de, der have erhvervet en Forsikring mod Kapitaltilfud ved Indtrædelsen, have betalt det fulde Driftstillæg, men saa intet godtgjort, hvor- imod de, der til mindre Fordel for Anstalten afvikle deres Forpligtelse til Anstalten gennem aarlige Præmier, skulle have dette ekstra Bene- ficium, at Driftstillæget ikke regnes med i deres Debet til Anstalten. Jeg forstaar i Grunden ikke, at Ret og Billighed kan føre til en saa ulige Behandling af to Interessenter, af hvilke den ene fuldt ud har fyldstgjort sine

kontraktmæssige Forpligtelser til Anstalten, saaledes at Anstalten har den allerfuldste Sikkerhed, medens den anden succesfivt af- vikler sin Forpligtelse gennem aarlige Præ- miebetalinger. Den sidste skal have Beneficium, den, der har afgjort hele Forpligtelsen paa en Gang, faar intet. Jeg ser ikke, der er nogen god Mening i det. — Men selv om man vilde gaa videre og sige, at ogsaa de, der have afgjort denne Forpligtelse en Gang for alle ved Indtrædelsen ved Kapitalind- betaling, ogsaa skulde have dette Rembourse- ment, at det skulde regnes ogsaa dem til gode, saa vilde jeg ligefrem være imod Be- stemmelsen om, at Driftstillæget ikke skal regnes med i Opgørelsen af den udtrædendes Debet til Anstalten. Og der vil jeg straks gentage, hvad der allerede kom frem ved Sagens 1ste Behandling, først fra et æret Medlem her i Salen og siden fuldt ud accepteret af mig, at jeg ikke ser, der er nogen rimelig Grund til at indrømme den Inter- essent, den af Parterne i et Kontrakt- forhold, som man tilstøder til enhver Tid at udtræde af Forholdet, en saadan Udtræden uden nogen som helst Tilfætning eller Tab. Derfor Forholdet var det, at Anstalten lige saa godt ved Opgivelse kunde stille sig ved de indgaaede Kontrakter, som den anser for at kunne medføre Tab for den, som det nu tilstedes de forsikrede at udtræde af For- holdet, saa var det en ganske anden Sag. Men naar det kun er den ene Part, der har denne Ret til at træde ud, og naar der er al Sandsynlighed for, at om ikke i alle, saa i mange Tilfælde denne Udtræden netop vil ske, fordi denne Part indser, at Kontrakten er ufordelagtig for ham, med andre Ord, fordelagtig for Anstalten, saa ser jeg ikke rettere, end at det er fuldstændig i sin Or- den, at ikke alt gives tilbage ved Afregning- en, at ikke den udtrædende skal kunne gaa mere skadesløs end efter de nugældende Be- stemmelser.

Den Betragtning, at Driftsformuen er et og Anstaltens øvrige Formue noget andet, en Betragtning, som jo er gjort gældende i Betænkningen, tror jeg ikke paa nogen Maade er holdbar. Det er jo en fuldstæn- dig vilkaarlig Afgørelse, at man har sagt, at en Del af Formuen, som kommer tilstede paa den og den Maade, skal henlægges som en Afdeling for sig, for at deraf kan afhol- des baade Nutidens og Fremtidens Drifts- udgifter. Det er en ganske vilkaarlig Be- stemmelse; den behøvedes jo egentlig ikke i Loven af 1870. Jeg sender ikke den Grad Forhandlingerne, der fandt Sted den Gang, at jeg kan sige, hvorfor denne Be- stemmelse kom ind; men det er ganske ind-